

РЕШЕНИЕ

№ 42812

гр. София, 19.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 19.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **13060** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 44, ал. 8, изр. 3, във връзка с чл. 46а и следващите от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Н. С. И. Д., гражданин на Й., принудително настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци, чрез адвокат С. Г., с адрес: [населено място], [улица] срещу заповед № 5364з-4525/18.09.2025 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която е продължено принудителното настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци, постановено със заповед за налагане на принудителна административна мярка № 5392ПАМ-3304/22.09.2024 г.

В жалбата се иска отмяна на оспорения акт, като са наведени оплаквания за неговата незаконосъобразност. Сочи се, че Н. С. И. Д. живее в България повече от 30 години, владее български език и видно от представените декларации има осигурена издръжка и жилище на територията на страната. Инвокирани са доводи, че мярката може да бъде заменена с друга по-лека, която да не го лишава от правото му на свободно придвижване.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият се явява лично. Упълномощеният от него адвокат Г. поддържа жалбата, в представени допълнителни съображения в писмен вид. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата не се явява. Представява се от юрисконсулт Ч., който оспорва жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за

установено, от фактическа страна, следното:

Видно от предложение рег. № 5364р-21184/18.09.2020 г. (л. 15), съставено от Началник на отдел ПНМ, при Дирекция „Миграция“ – МВР,

Н. С. И. Д., роден на 07.05.1070 г., гражданин на Й., е принудително настанен в СДВНЧ-С. на 22.09.2024 г., на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, със Заповед № 5392ПАМ-3305/22.09.2024 г., на Главен оперативен дежурен началник на 03-сектор при ООДЦ - СДВР, във връзка с организиране изпълнението на негова заповед е рег. № 5392ПАМ/22.09.2024 г., относно налагане на чужденеца на принудителна административна мярка на основание чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, а именно „Връщане до страна на произход” Й..

Административният орган е приел, че по отношение на чуждестранния гражданин е налице обосновано предположение, че може да се укрие и да затрудни или осуети изпълнението на наложената ПАМ. При направената преценка за възможността лицето да се укрие е взето предвид обстоятелството, че в страната няма близки и каквато и да е друга социална среда, чрез която да бъде локализиран, няма данни да притежава средства за издръжка, нито е декларирал адрес, на който желае да пребивава. При тези фактически данни, съвкупно преценени, може да се направи обосновано предположение, че същият те се опита да се отклони от изпълнение на наложената му принудителна мярка, т.е. налице са предпоставките по чл. 15, ал. 4, във връзка с ал. 1, б. „а“, във връзка с чл. 3, т. 7 от Директива 2008/15, във връзка с § 4в от ДР на ЗЧРБ, поради което следва да бъде настанен в СДВНЧ.

Н. С. И. Д. няма предходни настанявания в СДВНЧ и е пребивавал на територията на страната, със статут на продължително пребиваващ до 2008 г. Пристигнал е в страната през 1995 г. След 2008 г. е подавал многократно молби за предоставяне на международна закрила до Държавната агенция за бежанците, като молбите му са били отхвърляни. Поради липса на законово основание за оставането му на територията на страната, той е задържан с посочената по-горе заповед в СДВНЧ – Дирекция „Миграция“ – МВР.

Първоначално е подписал декларация, че желае да се завърне доброволно в Й., но в последствие, когато е следвало да се предприемат конкретни действия пред посолството на Й., той е отказал да съдейства.

Настаняването му е продължено със заповед № 5364з-1349/20.03.2025 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР с шест месеца.

С чуждестранния гражданин са провеждани множество беседи, с цел да бъде убеден да съдейства, но той е отказал.

Административният орган е приел, че към момента спрямо Н. С. И. Д. не могат да бъдат предприети алтернативните мерки по чл. 44, ал. 5, т. 1-3 от ЗЧРБ, защото липсват изискуемите, съгласно чл. 72, ал. 5 от ППЗЧРБ декларации с нотариална заверка на подписите и доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка на незаконно пребиваващия.

Вземайки предвид изтичането на срока, с който е било удължено настаняването на Д. в СДВНЧ, със заповед № 5364з-1349/20.03.2025 г. и продължаващата липса на съдействие от негова страна за снабдяването му с документи, Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е издал оспорената заповед № 5364з-4525/18.09.2025 г.

Като доказателства по делото бяха приети два броя нотариално заверени декларации по чл. 72, ал. 5 от ЗЧРБ. С първата С. О., гражданин на С., в качеството си на управител на фирма „Пантера 25“ ЕООД е декларирал, че осигури издръжка на територията на страна на Н. С. И. Д.. С втората декларация Н. Д. К. е декларирал, че ще осигури безвъзмездно жилище и подслон на Н. С. И. Д., в негов собствен недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица].

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е оспорена по административен ред пред Министъра на вътрешните работи, който с решение № 812100-20520 от 03.11.2025 г. е отхвърлил оспорването. По преписката няма данни за редовно връчване на решението на горестоящия административен орган на оспорващия или на негов пълномощник, поради което следва да се приеме, че подадената чрез административния орган жалба на 09.12.2025 г. (вх. № 111863), е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорената заповед, административният орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, а именно, че на Н. С. И. Д. е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

Друга фактическа предпоставка за налагането на първоначалната ПАМ за задържане е, че чужденецът може да се укрие поради това, че в страната няма близки и каквато и да е друга социална среда, чрез която да бъде локализиран, няма данни да притежава средства за издръжка, нито е декларирал адрес, на който желае да пребивава.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая не са налице факти, сочещи опасност от укриване на чужденеца. Според § 1, ал. 4в от ДР на ЗЧРБ, според която „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3” е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявления от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

В случая е безспорно, че Н. С. И. Д. е притежавал валидно разрешение за пребиваване в страната до 2008 г., поради което може да се приеме, че самоличността му е установена безспорно.

Настоящият съдебен състав не намира за основателен приетия от административния орган мотив, за това, че чужденецът би могъл да се укрие, защото в страната няма близки и каквато и да е друга социална среда, чрез която да бъде локализиран, няма данни да притежава средства за издръжка, нито е декларирал адрес, на който желае да пребивава.

Видно от представените и приети без възражение декларации с нотариална заверка, на Н. С. И. Д. ще бъде осигурена издръжка и жилище на територията на [населено място].

Настоящият съдебен състав намира, че максимално предвидения срок в чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ срок на задържане на чуждестранния гражданин, ще изтече на 22.03.2026 г., т.е. след около три месеца чуждестранният гражданин ще трябва да бъде освободен незабавно, без да му се налага каквато и да е обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5, т. 1-3 от ЗЧРБ.

Логично е да се приеме, че след като в продължение на година и три месеца той е отказвал да съдейства, за да му бъде издаден паспорт или друг заместващ документ за пътуване до Й., едва ли съществува разумна възможност през следващите три месеца той да промени това свое

поведение.

От гледна точка на осъществяването на контрол на чужденеца в случая е по-добре, същият да бъде задължен да се явява ежеседмично в териториалната структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваването си, т.е. да му се наложи първата от предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ обезпечителни мерки. Така органите, осъществяващи административния контрол на чужденците ще могат да са наясно с неговото местоположение и поведение.

В разглеждания казус са налице предпоставките за налагане на такава мярка, защото видно от представената от Н. К. декларация, чужденецът ще се настани в собствен на последния недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица].

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила, но при несъответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. С. И. Д., гражданин на Й., принудително настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци, чрез адвокат С. Г., с адрес: [населено място], [улица] срещу заповед № 5364з-4525/18.09.2025 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която е продължено принудителното настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци, постановено със заповед за налагане на принудителна административна мярка № 5392ПАМ-3304/22.09.2024 г.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.